

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΡΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ. —

Πάλι μποῦσι στὸ λιμάνι
κι' ἔξοδος ὀμπρὸς ὀπίσω.
Πῶς τὰ βλέπεις μπάριμπα Γιάννη ;
Θὰ προφιάσω νὰ ψηφίσω ;
Θάμ' ἐδῶ στὰ πανηγύρια τοῦ Μπασιᾶ καὶ Τετνεῆ,
ἢ θὰ δώσουμε τὸ τρακὸ
καὶ θὰ τρέχω μὲ τὸ σάκκο
στὸ Κελλί Σαμπᾶ Χανῆ ;

Πόλιν ἄρχισαν νὰ βγαίνουν αἱ περὶ ἔξοδου φῆμαι
κι' ἀενάως μὲ ξαφρίζουν καὶ τεταραγμένους εἶμαι.
Τὶ μοῦ λές; Θὰ εὐτυχήσω
νάμ' ἐδῶ καὶ νὰ ψηφίσω
Πεταλᾶ καὶ Μιλτιάδη,
ἢ θὰ γίνουν ἱστορίες
καὶ θὰ τρέχω σὲ πορείες
νὰ μοῦ βγάλουνε τὸ λάδι ;

Λές πῶς σοβαρὸς νὰ ἦναι τῆς συμμετοχῆς ἡ φῆμης ;
Λές, μᾶς θέλουν οἱ Ἑγγλέζοι
ἢ ὁ Γούναρης μᾶς παίζει
μὲ τὸ Σιράτο παντομίμες ;
Λές πῶς γλήγορα θὰ βγοῦμε
γὰ τὸ γάμο τοῦ κουτρούλη,
ἢ θὰ κάσουμε νὰ γδοῦμε
τὶ θὰ βγάλουν οἱ μουσοῦλοι ;

Πῶς τὰ βλέπεις ; Τὶ προβλέπεις ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ;
Λές παρ' ὅλα μας τὰ λάθη
πῶς ἀκόμα δὲν ἐχάθη
ἡ ὥραία εὐκαιρία,
ἢ στὴν ἄλλη προπαγάντα
λές πῶς εἴμαστε δεμένοι
καὶ τὴν ἐροῦμε γὰ πάντα
τὴν περιστάσι χαμένη ;

Ποῖα νομίζεις πῶς θὰ ἦναι τοῦ προβλήματος ἡ λύσις ;
Κι' ἂν στὸ Γούναρη προσέχεις,
πέσο' μου τὶ ἰδέαν ἔχεις
διὰ τὰς συνεννοήσεις ;
Πῶς τὴν θεωρεῖς ἀλήθεια ;
Τὴν νομίζεις γὰ καλὴς
ἢ κι' αὐτὲς εἰς προαμύθια
ἀπὸ κείνα ποῦ μοῦ λές ;

Ἐξηγήσου μοῦρὲ τέρας
ποῦ βαριέσαι νὰ μιλήσης !
Αἴσιον προβλέπεις πέρας
ἀπὸ τὰς συνεννοήσεις ;
Τὶ νομίζεις ; Νᾶχουν τάχα
χαρακτῆρα σοβαρὸ,
ἢ γυρεύουμε μονάχα
νὰ περνᾶμε τὸν καιρὸ ;

Τὶ νομίζεις πῶς θὰ γίνῃ ;
Θὰ περάσομ' ἐν εἰρήνῃ
τὰς ἀγίας ἐκλογάς,
ἢ ἀπάνου στὰ ὥραια
κατὰ σύμπτωσι μοιραία
θὰ μᾶς λάχῃ κι' ὁ καυγᾶς ;

Ἐξηγήσου τέλος πάντων νὰ φωτίσης τὸ κοινόν !
Θὰ ταχθῆς μὲ τὴν Ἀντάτα καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν,
ἢ θ' ἀφήσης κατὰ μέρος τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ
νὰ περάσης τὴ φουρτοῦνα μὲ τῆς κάλπης χωρατὰ ;

Τὶ φρονεῖς ; Θ' ἀναμιχθοῦμε
μὲ τοὺς Ἀγγίλους στὰ Στενά,
ἢ πλαγίως προσπαθοῦμε
νὰ μὴν πᾶμε πουθενά
τώρα ποῦρθεμε στὸ πρῶην δοξασμένο καθεστῶς
καὶ στὸ κόμμα του καθέννας θὰ ἐργάζεται πιστῶς ;
Πέσο' τὴ γνώμη σου βρὲ Γιάννη !
Βλέπεις σκότος καὶ ντουμάνι
καὶ κρισίμους τὰς στιγμάς,
ἢ χωρὶς πολυλογία
τὰ καινόγρια ὑπουργεῖα
ἀστειεύονται μ' ἐμᾶς ;

Λές, πῶς ὄντως ἡ Ἀγγλία
μᾶς γυρεύει τὸ ἀθλητικὸν καὶ τσοῦ βοηθητικὸν,
ἢ τὰ θεωρεῖς γελοῖα
ὅσα βλέπεις κι' ὅσ' ἀκοῦς ;
Λές πῶς ὄντως τὴν Ἀντάτα
κι' οἱ Ἐννεῖα τὴν ἀγαποῦν,
ἢ τὰκάμανε σαλάτα
καὶ δὲν ξέρον τὶ νὰ ποῦν ;

Πῶς τὰ βλέπεις μπάριμπα Γιάννη ;
Μίλιε μου εἰλικρινῶς.
Μὰ θαρρῶ πῶς μπλόφες κάνει
ποῦ πολλοῦ ὁ Πατρινός.
Μ' ὅλο μπλόφες κυβερνᾶνε
κι' ἔτσι τὸν καιρὸ περνᾶνε
οἱ Ἐννεῖα κυβερνήτες,
καὶ μὲ λόγια καὶ κοντροῖα
νὰ γελᾶσουν τὴν Ἀντάτα
προσπαθοῦν οἱ Μωραῆτες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Γιὰ πᾶσι τοῖς ἀναγνώσταις καὶ ἀναγνώστριάς.
Τώρα ἡσυχος νὰ εἶσαι
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΡΙΟΥ
πῶς ὁ σκόρος θὰν τὸ φᾶῃ τοῦ σπαθιοῦ σου τὸ λουρί.
Ἡ περιστάσις ἐχάθη, ἢ περιστάσις ἀπέπη.
Τώρα βλέπω στὸν καθρέφτη

ὄσα σοῦπα πρὸ πολλοῦ,
κι' ἂν μᾶς ἦθελ' ἡ Ἀνιάτα,
μυστικά καὶ στὰ βουβάτα
μᾶς μὴνᾶνε κι' ἀπ' ἄλλου.

Λέγε νὰν τ' ἀκοῦν οἱ φίλοι
πὼς μπαροῦτι δὲν βρωμάει·
κι' ὅ,τι εἶχες τὸν Ἀποίλη
τέτοια θάχης καὶ τὸ Μάη
Τῆς Ἑλλάδος κυβερνήτες
ἦρθαν Πατρινοὶ μεσίτες
κι' ἔτσι τὸν καιρὸ θὰ τρῶν.

Κι' ἂν περιπασμοὶ τὸ Κράτος τόπλακώσανε μοιραῖοι,
ἐννοοῦν οἱ Μωραῖτες νὰ περάσουν καὶ τὸ Γρεῦ
γιὰ σταφίδα Φιλιτρῶν!

Πουθενὰ νὰ μὴ φοβάσαι πὼς θὰ πᾶς νὰ συμμεθέξης,
οὔτε καὶ θὰ ξανατρέξης
μὲ τὸ ἀρβύλες τῆς βαρεῖς.
Τώρα πάει κάθε δρᾶσις
καὶ θὰ μοῦ διασκεδάσης
μὲ τὸ ὥραϊες ἐκλογές.

Κι' ὅταν γένουνε κι' ἐκείνες, πάλι κάτι θὰ βρεθῆ
γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη γάτος
καὶ νὰ μὴ μπορῆ τὸ Κράτος
παντελῶς νὰ κινηθῆ.

Ἔτσι γιὰ καιρὸ τὸ πρᾶμμα συμπεραίνω πὼς θὰ γράινη
κι' οὔτε Ἰταλία βγαίνει,
οὔτ' οἱ Βλάχοι, ποῦ μοῦ λές.

Κι' ἔτσι θὰ ξακολουθήση κατὰ ἐποχὰς καὶ τόπους
ν' ἀπελπίζη τοὺς ἀνθρώπους
ὁ παγκόσμιος χαλῆς!
Εἶν' ἐλπίς πὼς δὲν θὰ δράσης
σὲ πολέμου πανηγῦρι,
μὰ θὰ γδῶ πὼς θὰ περάσης
τὸ χειμῶνα, κακομοίρη!

Τώρα μᾶς παρηγοροῦν
οἱ πολιτικοὶ κοραῖοι,
ἀλλ' ὡς πότε θὰ μποροῦν
νὰ μπλοφάρουν μὲ τὸ Γρεῦ;
Π' ἂν θυμάση καὶ μᾶς κλείση σὰν ποντίκια στὴ φωλιὰ,
νὰ γνοιαστῆς γιὰ κεραμύδια νὰ μοῦ τρίβης τὴν κοιλιὰ!

Μ.— Ἀφοῦ λοιπὸν εἰς ἔξοδον κανένας δὲν τολμάει,
ἔλα σεγόντο βάστα μου νὰ ψάλλουμε τὸ Μάη.

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ,
τὶ μυρσίνες καὶ πουλάκια.
Ματωμένα τὰ νερά
κοκκινίζουνε τ' αὐλάκια.
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ
εἰς λειμῶνας καὶ δρυμοὺς.
Γιαταγάγια κοφτερὰ
δρέπουν λυσσαδῶς λαίμοις!

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ ζωὴ!
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ μαγεῖα!
Ἐορτάζουν οἱ λαοὶ
μὲς τ' ἀνθρώπινα σφαγεῖα!
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ γιορτὴ
στὸ βουνὸ καὶ στὸ λιβάδι
ποῦ λυσαδῶντες οἱ στρατοὶ
κατεβαίνουνε στὸν Ἄδη!

Ἦρθ' ὁ Μάης καὶ σκιροῦν
τὰ πουλάκια πλάϊ, πλάϊ,
κι' ἀερόπλانا πετοῦν
κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη!

Ἦρθ' ὁ Μάης νὰ χοιθῆς
μὲς σ' ἀνθὶ σπάνεια
καὶ φαντάσου νὰ βρεθῆς,
μὲς τὴ «Λουζιάνια»!

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ καλὰ!
Ἦ αὐγὴ ροδόγελα.
Δεῦτε δρέψωμεν μυρσίνες

νὰ ξεχάνουμε τῆς πείνες!
Γύρω πράσινοσ κισσὸς
καὶ πτηνῶν φλυάρων μέλος.
Ἦρθ' ὁ Μάης ὁ χρυσὸς
καὶ δὲν ἦρθ' ὁ Βενιζέλος!

Ἦρθ' ὁ Μάης καὶ κυλᾶ
δαίμων τὴν ὑδρόγειον
κι' ὑποβρύχια πολλὰ
μπῆκαν στὴν Μεσόγειον!
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ
δι' ἡμᾶς τοὺς θερμοαίμους
ποῦ δὲν ἔχουμε παρὰ
καὶ γυρεῦουμε πολέμους!

Ἦρθ' ὁ Μάης π' ἀπειλεῖ
πῦρ ἐξ ὅλων τῶν σημείων.
Μᾶς ἐβγήκαν κι' οἱ ζουρλοὶ
ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖον
καὶ μὲ βήματα γοργὰ
ἐπαράτρεχαν στὴν πόλι
κι' εὐτυχῶς ποῦταν ἄργα
κι' εἴμαστε κλεισμένοι ὅλοι.

Ἦρθε Μάιος γλυκὸς,
ἦρθε Μάης μυρωμένος,
παλαιοκομματικὸς
καὶ μὲ κάλπες φορτωμένος,
καὶ μουντζῶστε καὶ ξεχνᾶτε
πάντα ἐθνικὸν σκοπὸν,
καὶ σ' εὐώδεις ἐντροφᾶτε
παραδείσους τῶν καλῶν!

**Ὁ Χωριάτης γράφει γράμμα
τοῦ Δεσπότη ἀφ' τῆς Δράμας.**

Λοιπὸν Σεβασμιώτατε τῆς Δράμας ποιμενάροη,
βλέπω ποῦ μὲ τὰ σπύρτα σου κάνεις τὸν κομματάρχη.
Βλέτω π' ἀνασκουμπώθηκες ἀναφανδὸν, Δεσπότη
νὰ φέρης στὸ βασίλειο τὴν ἐποχὴ τὴν πρώτη.

Ἐβγήκες ἐξ Ἀνατολῶν, Ἀρχιερεὺς πυρφόρος
καὶ γράφεις ἄρθρα πύρινα εἰς ἄκρον καταφόρος
μὲ φοβερὰν ἐμπάθειαν, μετὰ χολῆς καὶ μένουσ
κατὰ τοῦ Ἐλευθεροῦ
τοῦ ἰδικοῦ σου ἑαυτοῦ
καὶ ὅλου μας τοῦ Γένους.

Μὰ σήμερα περήφανος ἂν βάνης τὸ στιχάρι,
τοῦ Βενιζέλου μοναχὰ νὰν τὴ χρωστᾶς τὴ χάρι
ποῦ σ' ἔχει κι' εἶσαι στὴ ζωὴ ἀφ' τοὺς κομητατζήδες
κι' ὄχι γιὰ Στράτους νὰ μοῦ λές καὶ γιὰ τοὺς Μπαλτατζήδες.

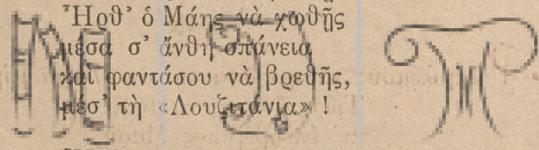
Δὲν σοῦ τὸ κρύβω. Θὰ στὸ πῶ
πανιερώτατέ μου.
Μπράβο τοῦ Στράτου νὰ σὲ γδῶ
δὲν ἦλπιζα ποτέ μου.
Δὲν ἦλπιζα πὼς θὰ σὲ γδῶ τοῦ Μπαλτατζὴ κοπέλι
γιὰ νὰ μετρᾶς μεθαύριο τοῦ ψήφους μὲς τ' ἀμπέλι.

Δεσπότης καὶ νὰ χάνεσαι μὲ τῆς πολιτικοῦρες,
καὶ νὰν ἡ πατερίτσα σου μαζὺ μὲ τῆς μαγκοῦρες,
ἔλεγα πὼς ὁ οὐρανὸς στὴ γῆ μποροῦσε νάρτη
κι' ὄχι Δεσπότης πὼς θὰ γδῶ νὰ κάμη τέτοια πάρτη!
Ὁ ζῆλος σου γιὰ τὸ ἐκλογές, μὲ κάνει νὰ σαστήσω
κι' ἐπίτροπέ μου Ἄγιε κι' ἐμὲ νὰ σ' ἐρωτήσω
καὶ σ' ἐξορκίζω στὴ σεπτὴ μακρὰν σου γενειάδα,
(μὴ μοῦ κρυφτῆς)
νὰ μοῦ τὸ πῆς·

μὴν ἦταν ὁ πατέρας σου ἀφ' τὴν Κοντογενάδα;
Καὶ σ' ἐρωτάω, ἐπειδὴ μόνον σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους
διανεργοῦνε τὸ ἐκλογές μὲ τοῦ δικούς σου τρόπους.

Μὲ τὸ ἐκλογές ποῦ μαίνεσαι,
οὔτε Συρρονιὸς μοῦ φαίνεσαι
μῆτε κι' Ἀηβαλιώτης
καὶ κόβω τὸ κεφάλι μου στὰ σταίρης σου!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΤΡΙΟΥ
ἡ πατριὰς εἰς τὴν ἀνάστασιν
ἡ πατριὰς εἰς τὸν αἰῶνα

ZIZANION

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ὄραν κατὰ τὴν ὁρίαν οἱ ὄλγιοι διαμαρτυρούμενοι κατὰ τῆς μονοτονίας τοῦ τόπου ἐξαπλοῦνται καὶ χελεσιτάτα ἐπὶ τεσσάρων τοιλάχιον καθισμάτων τῶν κεντρικῶν καφενείων καὶ τεματίζουσιν ἐκεῖ τὴν γλωσσικὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας ἕως ὅτου ἀρχίσῃ νὰ μαζεύῃ ὁ καφενεῖτῆς τῆς καρέκλες του, θέαμα μέγα καὶ θανμαστόν ἐν τῇ πρωτοτυπίᾳ του ἔλαβε χώραν, τὸ ὁποῖον ἀπήλασαν μόνον οἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ξενύχτιδες, διότι ὁ πολὺς κόσμος τῆς πόλεως εἶχεν ἀποσυρθῆ πολὺ ἔνωρις κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὰ ἴδια.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῶν Δικαστηρίων ἤκούσθη κατὰ πρόωπον ἁνθμικώτατος βηματισμὸς ἀνδρῶν, καὶ ἤχη ρωτῆτῆ φωνῆ δίδουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρατιωτικὰ παραγγέλματα.

Βαδμηδὸν δὲ ἤρχισαν νὰ διακρίνον οἱ νυκτερινοὶ περιπατηταί, ὁδωκάδα ἀνδρῶν εἰς διπλοῦς στοίχους βαδίζοντες καὶ κατευθυνομένους πρὸς τὴν πλατείαν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς, πολὺ φρονικῶς ἐνόμισαν, ὅτι κάποια περίπολος ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος καὶ ἀνεχώρει πρὸς ἐκκεντρικὸν ἰνκτερὴν διηρησίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἄπλετον φῶς τῶν λαμπτήρων τῆς πλατείας διέλυσε τὴν περιόριστον καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ὥρειαν καὶ πρωτότυπον ἀλήθειαν.

Οἱ βαδίζοντες κατὰ στοίχους στρατιωτικὰ ἦσαν οἱ δώδεκα προσφιλεῖς συμπολίται, οἱ ὅποιοι ἐκλείσθησαν πρὸς τριῶν μηνῶν εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Φρονοβλαβῶν, ὁ δὲ τὸ γενικὸν ἔχον πρόσταγμα ἀξιωματικὸς, ἦτο ὁ φύλαξ καὶ κλειδοῦχος αὐτῶν ἀρχιτρολλῶν, καὶ θεὸς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἄσυλου ὡς ἰκανώτερος διὰ τὴν φρονήσιν τῶν ἄλλων ὁ μ ο φ ο ρ ὶ ο ν του!

Οἱ παρευρεθέντες ἄσποιοι, ἐνόμισαν ἔπι τὰ πρόσω προέλασαν τῶν φρονιμωτάτων τρολλῶν καὶ νὰ ὑποβάλουν εἰς ἀνάγκην τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἄνδρα, περὶ τοῦ πράγματος.

Ἀντὸς ὁμοῦ τοὺς ἀπαντᾶ ἀπαθές-τατα:

«Ἐνόησα ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐξέλθω μεν τῆς οὐδετερότητος καὶ ἐξεκλείδωσα πάντας καὶ βαδίζομεν.....ἀνευ ὄρων!»

Εἰς τοὺς προσδοκώμενους ἀστυφύλακας οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδοσαν οἱ τρολλοί.

Ὁ εὐφρόνιστος ἀρχιτρολλῶν εἶπεν εἰς τὸν ἐνομοκράτην:

«Ἐφ' ὅσον ἡ κυβέρνησίς σου, κύριε, παραμένει οὐδετέρα, οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἔχεις ἐφ' ἡμῶν τῶν ἐξερχομένων εἰς δόξαι.»

Οἱ φρονοβλαβεῖς τέλος πάντων δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποταχθῶν εἰς κανένα καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Ἄσυλον.

Ἐξητήθη ὁ κ. Φαρακλὸς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου διατελοῦσαν, ἀλλ' ὅταν ἐκείνην τὴν ὄραν ἐκοιμήτο. Κατ' ἄλλας ὁμοῦ πληροφορίας, ὁ κ. Φαρακλὸς δὲν ἐκοιμήτο ἀλλὰ προσήγγει ὁδὸς τῆς ὁδοῦ τῶν προστατενομένων τῶν.

Ἐντὺν χρόνῳ ὁμοῦ πᾶς κίνδυνος ἐκ τῆς ἐξόδου τῶν τρολλῶν ἀπεσοβήθη διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐπιβίβασος τοῦ ἐκ Γοῖσα.

Ὁ κ. Τραυλὸς ἀντιλήφθη τὸ κρίσιμον τῆς περιστασεῖς προσέτεξεν ἐκ τοῦ καφενείου καὶ ὄμιλῆσας πρὸς αὐτοὺς καταλλήλως τοὺς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν παραμένον

τες ἐν τῇ οὐδετερότητι ἕως ὅτου παρὸν σιασθῇ καταλλήλοτέρα εὐκαιρία πρὸς ἀπόδρασιν.

Καὶ ὅταν οἱ τρολλοὶ ἀνευνετάχθησαν καὶ ἐπέστρεψαν διὰ τοῦ αὐτοῦ στρατιωτικοῦ βήματος εἰς τὸ Ἄσυλον, παρακολουθούντος πολλοῦ κόσμου, ἐνεφανίσθη καὶ ὁ κ. Νομάρχης ὅστις ἐξεπλάγη μὲν διὰ τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν παραδειγματικὴν φρόνησιν τῶν φρονοβλαβῶν τοῦ τόπου τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προΐσταιται.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ

ΕΛΑΦΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα θεάματα τοῦ Ἀργοστολίου εἶναι ὁ ἑσπερινὸς περίπατος τῆς Κυριακῆς.

Φθάνει νὰ καθήσῃς ἔνωρις στὸ Καφενεῖο, σ' ἕνα τραπέζι τῆς πρώτης σειρᾶς, γὰρ νὰ δῆς ἀπ' ἐμπρός σου νὰ περάσῃ ὅλο τὸ Ἀργοστόλι ἀπὸ τὴν κατωτέρα τάξι ἕως τὴν ἀριστοκρατία τοῦ τόπου.

Θὰ ἴδῃς ὅλας τὰς ἀντιθέσεις ὅσων ἀφορᾷ τὴν κομψότητα καὶ τὰ χρώματα.

Κυρίες σὶξ με σοβαρῆς καὶ κομψῆς τουαλέτες, κορίτσια καὶ γυναικὲς τοῦ λαοῦ με ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος ἐπάνω τους.

Κατὶ βεβαίως ποῦ σὲ ἐκπλήττει, εἶναι τὸ πλῆθος τῶν χαριτωμένων κοριτσιῶν ποῦ περπατοῦν ἐπάνω, κάτω στὴν πλατεία ἐπὶ δύο ὄρας ἀκούραστα.

Πότε περνοῦν «ἡ μικρότερες» ζωρὰ καὶ πεταχτὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα με ἐκφραστικῆς χειρονομίης διηγούνται στάς συντρόφους τῶν ἕνα νέον κατόρθωμα τοῦ σχολείου τῶν.

Ἐπειτα βλέπεις τὰς «μεγαλειτέρας» πλέον σοβαρὰ αὐτὰ καὶ ὀλιγόλογοι. Συζητοῦν με ἐνθουσιασμόν διὰ τοὺς Γάλλους συγγραφεῖς.

Ἄ ναί! Τώρα περνᾷ καὶ ἡ νεολαία τοῦ τόπου μας. Αὐτὴν δὲν χορταίνεις νὰ τὴν βλέπῃς Προχωρεῖ με ὕφος κατακτητικόν—ἔχει, βλέπετε, καὶ τὸ λοῦσο τῆς τῆς Κυριακῆς—καὶ κηρύσσεται ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς οὐδετερότητος διὰ νὰ μὲν ἐλευθερὰ εἰς τὴν ἐγχώριον δόξαν.

Καὶ τελειῶνω με τὴν παρατήρησιν, ὅτι αὐτοῦ ποῦ πραγματικῶς ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ ἕφους του καὶ ἦτο σὺν διδάσκαλος με τοὺς μαθητὰς, τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ὅτι διηθύνετο τὸ βράδισμα, ἦτο κάποιος... ἕνα πῆχυ ὑψηλὸ τεροῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅστις εὐρίσκειτο στὴ μέση τῆς πλατείας.

Μὴν εἰσθε ὁμοῦ περιέργοι γιὰτὶ δὲν τὸν λέγω.

N...a

ΕΛΑ ΛΕΥΤΕΡΗ!

Ἐλα Λευτέρη καὶ ἄσ' τὰ ναζάρια, ἔλα ν' ἀρχίσῃς λόγια γλυκὰ ποῦ σὲ προσμένουνε τὰ Ἑγγλεζάρια καὶ τὰ στρατεύματα τὰ Γαλλικά.

Ἐλα Λευτέρη σὲ καρτεροῦμε ν' ἀστοράψῃς πάλι μεσ' τὴ Βουλή, γιὰτ' ἄρχη νάβρουμε δὲν ἠμποροῦμε με τὴν κουτσούνης τοῦ Φασουλῆ!

Ἐλα Λευτέρη Ἐθνοπατέρα, ἔλα σοῦ λέω καὶ μὴν ἀργῆς, γλυκοχαράζει καὶ φέγγ' ἡ μέρα διὰ τὸ Ἔθνος ἡ φωταυγῆς!

Ἐλα Λευτέρη καὶ ἄσ' τὰ ναζάρια πρὸς Σὲ καθέννας χαμογελά, καὶ τὰ πειθήνια τοῦ Σὲν τσιράκια ὑποχωροῦνε δειλὰ, δειλὰ!...

X.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν βγαίνουνε εἰς δόξαι οἱ Βουλγάροι, ἐμπῆκε Μᾶς ἐντὺν χρόνῳ καὶ ἐβγήκαν... οἱ γαϊδάροι.

Κι' ἀφοῦ δὲν βγαίνουν καὶ Ἴταλοι ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον, ἐξῆλθον νύκτωρ οὐζουρλοὶ ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλιον.

Καλογηρίστικη σκηνὴ στοῦ Σταυρωμένου τῆ Μονῆ.

Ὁ Μοναχὸς Μεθόδιος καλούμενος καὶ Βῶρος τσ' εἰκοσιδύο τ' Ἀπριλιοῦ ἐπλάγιασε ἀνώρως, ἀμὰ σηκώθηκε πρωτὶ καὶ ἐβγήκε ἀπ' τὸ κελὶ του, ἐπῆρε καὶ γιὰ σύντροφο μαζὺ του τὸ σκυλὶ του, καὶ ἦγε νὰ ἐπισκεφθῇ στὸ μοναστήρι πέρα, στὸ Τραπεζάκι στὸ γυαλὸ, τὸν Κωσταντάτο τὸ γωλὸ τὸν τῆς μονῆς πατέρα.

Ἄλλ' ἔλειπε ὁ καλόγηρος καὶ ἦσαν κλειστῆς ἡ πόρτες, π' ὁ σκύλος πῆγε καὶ εὗρηκε σ' ἕνα κελὶ τῆς κότες. Σάρτ ἀπὸ ὄω, σάρτ' ἀπὸ ἐκεῖ τῆ μιὰ τὴν ἄλλη ἀρπάζει καὶ ὡς ποῦ νὰ φᾶς ἕνα κουκὶ πέντε κεφάλια σφάζει!

Σὺν εἶδε ὁ Μεθόδιος τοῦ σκύλου του τὴν πράξι, ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκαμε παρὰ νὰν τὸν κρᾶξῃ καὶ με σπουδῆ τὰ βᾶσα του στὴ μέση του μαζῶν καὶ ἀρπάζει τὸ μπαστοῦνι του καὶ τρέχει καὶ δὲν σώνει.

Ὁ Κωσταντάτος ἐρχεται κατὰ τὸ μεσημέρι με τὴν Παρθένα ἀγκαλιὰ καὶ τὸ ραβδί στὸ χέρι. Ἐμπῆκε μεσ' τὴν Ἐκκλησιὰ τὸ κόνισμα ν' ἀφήσῃ καὶ βγήκε πρώτη του δουλειὰ τῆς κότες νὰ καῖσῃ.

Ἄλλὰ ὁποῖα συμφορὰ ὅταν εὗρηκε τὰ φτερά, τῆς κότες του πνιμένες, πέντε ἐν ὄλω πτώματα, γριμάτες ἀπὸ χόματα καὶ μισοφαωμένες!

Ἦρτε σὲ ἐξωφρενισμό καὶ ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ θυμὸ ἔσκουζε μεσ' τὸ σῶχωρο: «Τίνοσ μπιρμπάντε τὸ σκυλὶ μὴνίξει μεσὰ στὸ κελὶ τῆς κότες καὶ τὸν κόρορο! Ποῦ μιὰ φωνὴ κείθε κοντὰ λακωνικὰ τοῦ ἀπαντᾶ: —Νὰ ξέρῃ εἰν ἀρμόδιος μονάχα ὁ Μεθόδιος!

Ἀμέσως ἐκατάλαθε ἐκεῖνος τί συμβαίνει, καὶ τὸ ραβδί του ἀρπάξῃ καὶ στὸ Σταυρὸ πηγαίνει. Μπαίνει μεσ' τὸ καινόδιο κᾶπως μ' ἀτραξία. Ποῦ εἶναι ὁ Μεθόδιος; ῥωτᾷ τὴν Ἐυπραξία.

Μέσ' τὸ κελὶ, ἀνύποπτη τοῦ ἀπαντᾶ ἐκεῖνη. Ἦ ὁ Κωσταντάτος μιὰ κλωτσιὰ τότε τῆς πόρτας δίνει (καὶ ἄσ' μὴν τόνε σερβίριζε τόσο καὶ τὸ ποδάρι) καὶ ἀρπάζει τὸ Μεθόδιο καὶ πέφτουνε κουδάρη!

Ὅπως τὸνε φερμάρισε τὸ δύστυχο τὸ Βῶρο, πρώτη ραβδί καὶ τῶδωσε τὸν ἔκαμε πατόρο! —Τῆς κότες μοῦ! Ἄ τοῦ πα φωνὴ τοῦ Κωσταντάτος! —Ἦ πλάτῃ μου! Ἄλλῃ φωνὴ τοῦ Μεθόδιου ποῦ τὸνε καὶ ταταράζει κάτου!

Βοήθεια δόστε χριστιανοὶ ἐφῶνας ἡ Κασιανὴ

καθὼς καὶ ἡ Χρυσογόνη, ἀλλὰ δὲν ἄφην' ὁ κουτσὸς κανεῖνε νὰ ζυγῶνῃ.

Πά' ὁ πατᾶ Εὐλόγιος, ἔτρεξ ἡ Ἡγουμένη, ἀλλ' ὁ κουτσὸς δὲν ἔπαυε ἀπὸ νὰν τόνε δέρνει ἴσια ποῦ τ' ἀποδιζάσσε τοῦ πατέρ Μεθόδιου καταδασίαις καὶ εἰρμοῦς ὄλου τοῦ Τριωδίου!

Χωριάτης.

ΛΕΙΒΑΘΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΡΟΕΣΤΗ

Τὴ μικροῦλα πάντα κάνει καὶ μπροστὰ σ' ὅλα πετιέται, σὰν δεσποσύντισα ντυνεται με τὴν πούρβερη σωρὸ.

Μὲ τὰ κοριτσάκια βγαίνει καὶ με δαῦτα παρατρέχει καὶ στὸ στήθος πάντα ἔχει ἕνα ἄνθος δροσερὸ.

Ἄλλὰ ὅσο καὶ νὰ ντυνεται με τὴ μόδα καὶ ἀγωνιέται νὰ πιτύχῃ θαυμαστή, ἢ φωτιές της πλὰ δὲν καῖνε καὶ τὴν βλέπουν καὶ τῆς λένε «τὴν εὐχὴ σου προεστὴ!»

Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι, βγαίνεις κυρὰ μου καβελαραῖ, καὶ μ' αὐτοκίνητο τὸ γαϊδουράκι μοῦ φέρνεις βόλτα χῶρες χωρὰ.

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι, σὶν κήσαν τρέχεις τῆς εὐωδῆς καὶ μοῦ δεμβάζεις στὸ φεγγαράκι ποῦ σοῦ θυμίζει γλυκερὸς βραδυές.

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι πολὺ εὐχάριστο περνᾷς καιρὸ, ποῦ με τ' ὄραϊο σου καὶ ἄβρο χεράκι τσακίνεις ψύλλους ἕβα σωρὸ!

ΛΕΙΒΑΘΙΝΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

Διακρίνεται πολὺ στὴ κομψότητα στὴ χάρι. Καὶ ζηλεύει τὸ σκυλὶ τοῦ κυρίου Δριβαλιάρη.

Εἰς τὸ αἰσθημα ἱππότης. Ὅσα ἔλεγε τῆς πρώτης τάχει πῆ καὶ τῆς δευτέρας καὶ με φράσεις γλυκύτερας τὰ ἐκφράζει καὶ τῆς τρίτης, Τὶ παππᾶς Ἰησοῦτῆς!

Δουστρινάκι, σὶν γαντάκι, λοῦσο πάντα ζηλευτὸν. Ἐχει καὶ τζαντάκι φίνο νὰ κρατῆ μεσὰ σ' ἐκεῖνο τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν.

Μούρλια τ' ὄνομά της, σὶν τ' ἀνάστημά της, σὶν φορεματάκι, καὶ ὑποπτον λιγάκι τὸ μεϊδιάμά της.

Καβαλιέρος πρώτης. Κινοῦλα κεντρικὴ βιβλιοθήκη. Ἐνθους στρατιώτης καὶ ἀσπὸ τοῦ ἑνῆς.

ΤΟ ΣΙΓΜΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΚΙΝΟΥΛΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

